

SERFŐZŐ SIMON

Útjában az időnek

*Magyarország hányszor
őrizetlenül maradt,
éjszakára is szabadjára.
Huzatolt tárva-nyitva
valahány égtája.*

*Villámok átsüvölthettek rajta,
kikerülték, ami elkaphatta volna őket.
Gyalogolhattak dombok, hegyek,
át kerítésen, kerten,
az útból félrelökve Isten, ember.*

*Itt járt át rajtunk Kelet, Nyugat.
A Dél Budáig feljött.
Akárcsak az égre,
feljön a félhold újra.
A posztoló fák álltak védtelen,
útjában mindenféle időknek.*

*Álltak a kardok, puskák is,
lerakva glédába.
Haptáskoltunk becsapottan önmagunktól,
világtól,
parancsvégrehajtói másoknak.*

*A Tiszára nem volt, aki rászóljon,
soha a Dunára.
Csak a hordalék maradt utánuk,
vizüket vitték,
amerre több van.*

*De itt vagyunk,
maradék magunknak megvagyunk,
akárcsak a fák az Alföldön végig.
Ha ritkulnak is sorban.
Utánuk újak tűnnek föl,
emelik águkat magosra.*